

Šalčininkai, 2025-10-17 d.

Miela drauge Birute!

Kaip Tu laikaisi? Kaip sekasi mokslai? Seniai nerašiau, tad labai noriu sužinoti, kaip Tu, o taip pat noriu tau papasakoti apie savo vidinę būseną. Lauke- vėlyvas ruduo, kasdien lyja, krenta paskutiniai lapai, ir žiūrėdama į juos, mintys sulėtėja, tampa gilesnės, o nuotaika- liūdna, ilgesinga, niūri...

Vieną dieną, grįžusi iš mokyklos, atėjau į kambarį ir iš karto pažvelgiau į savo knygų lentyną. Namų darbų beveik neturėjau, tad nusprendžiau vakarą praleisti su knyga. Nedvejodama paėmiau pirmą knygą, kuri pasitaikė man po ranka. Tai buvo Viktorijos Lederman vertingas kūrinys: *Pirmakursė*. Pradėjau skaityti. Pirmas puslapis, antras, ketvirtas... Gana įtraukianti knyga. Aleksandrai Tiulkinai Bars- pagrindinei knygos veikėjai, septyniolika, studijuoja pirmame aukštosios mokyklos kurse, bet mokslas jos nedomina (na tokia sau tipiška šiuolaikinė studentė, man irgi kartais mokslas atrodo sunkus ir beprasmis). Bet žinai, kodėl ji visgi lanko paskaitas ir vaikščioja į institutą? Ji įsimylėjo studentą, kurį trumpai vadina Genyčiumi, bet paaiškėjo, kad tas vaikinys jau turi merginą. Ech, kaip aš ją suprantu...Tokiais atvejais atrodo, kad nieko daugiau nelieka, tik pavydėti kitų laimei bei meilei. Ji taip daug apie jį galvoja, mąsto, svarsto ir galiausiai...nusprendžia įveikti priešininę. Kuo toliau aš skaičiau, tuo labiau man buvo įdomu, kaip pasisuks Sašos gyvenimas. Vėliau sužinojau, kad mergina pirmą kartą įsimylėjo būdama penkerių, kažkokį Kirilą, o po to išaiškėjo, kad tai jos biologinis tėvas!!(keista, ar ne?), tačiau tokio mergaitė negalėjo net sau įsivaizduoti. Skaitydama, kartu su mergina išgyvenau jos jausmus, skausmą, nerimavau dėl jos likimo. Pagrindinė veikėja, išgyvendama ir nusivylimą, ir džiaugsmą, sugeba paveikti skaitytoją savo šiluma ir simpatija. Aleksandra- giliai mąstanti, drąsi, norinti pažinti save ir pasitikėti kitais. Ji įkvėpė mane susimąstyti apie tikrąjį gyvenimo vertę.

Štai ir perskaičiau.. Knyga, kuri paliko pėdsaką mano gyvenime... šmaikšti ir pilna gyvenimo pamokų. Ir dar- mane taip paveikė Aleksandros pasakyti žodžiai: „*Kokia tai laimė-tiesiog gyventi! (...) Svarbiausia ir tikrai neįkainojama- būtent mano gyvenimas! O visa kita nereikšminga ir pataisoma.*“ Būtinai perskaityk ir pasidalink savo mintimis su manimi.

Nekantriai lauksiu atsakymo!

Silvija